

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 sierpnia 2023 r.,
w sprawie A. G.,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k. i in.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 475/21,
utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt V K 157/20,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2021 r. sygn. akt V K 157/20 Sąd Okręgowy w Katowicach skazał A. G. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. i po połączeniu kar jednostkowych wymierzył mu karę XX lat pozbawienia wolności. Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, ale Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 475/21 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 11 kwietnia 2023 r. skazany A. G. sporządził pismo adresowane do Sądu Najwyższego, zatytułowane jako „wniosek o wznowienie postępowania

procesowego”. W uzasadnieniu tegoż pisma wskazał, że w jego ocenie sprawa była prowadzona nieudolnie, a rozpoznające ją sądy nie zapoznały się dokładnie z aktami sprawy. Zarzucił, że główny świadek w sprawie, którym była K.S., „jest osobą chorą psychicznie i trzeba ją przebadać przez lekarza biegłego specjalistę”, na co nie zwróciły najmniejszej uwagi organy procesowe, w związku z czym jej zeznania bezpodstawnie zostały uznane za wiarygodne. Podkreślił także, że w jego mniemaniu oświadczenie pokrzywdzonego A. K., z którego wynika brak pretensji do skazanego za zaistniałą sytuację nie zostało wzięte pod uwagę, co doprowadziło niechybnie do przypisania mu popełnienia czynu zabronionego z art. 148 § 3 k.k. zamiast 148 § 1 k.k. W dalszej części uzasadnienia skazany rozwodzi się na temat własnej oceny materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) wprowadzono obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Zgodnie z tym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać

może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. *np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Oczywista bezzasadność wniosku złożonego w niniejszej sprawie wynika przede wszystkim z jego treści. Taką ocenę implikuje wręcz takie uzasadnienie tego wniosku, które zaprezentował skazany. A to przecież właśnie na nim ciąży obowiązek – co najmniej – uprawdopodobnienia wystąpienia podstaw wznowienia postępowania, w rozumieniu wymogów wskazanych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, a w szczególności art. 540 § 1, 2 i 3 k.p.k.

Należy przypomnieć, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego A. G. była już przedmiotem rozstrzygnięcia przed Sądem Najwyższym, który w postanowieniu z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt: IV KK 304/22, uznał ją za oczywiście bezzasadną. Nie ulega wątpliwości, iż sama odmienna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania – prawomocnie wszak zakończonego. Tą podstawą mogły by być nowe fakty lub dowody (nie zaś te już w pierwotnym postępowaniu przeprowadzone), które ujawniły się po wydaniu kończącego to postępowanie orzeczenia, wskazujące na zaistnienie zaszłości opisanych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a – b. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia na kanwie niniejszej sprawy. Treść przedmiotowego wniosku skazanego świadczy zaś o tym, że na tego rodzaju okoliczności warunkujące samą możliwość rozważenia, czy w danej sprawie zaistniały warunki do wznowienia prawomocnego postępowania, skazany się nie powołuje. Pomimo rozpatrzenia jego sprawy w trybie kasacyjnym A. G. domaga się w rzeczywistości po raz kolejny przeprowadzenia całości postępowania dowodowego. Całość uzasadnienia stanowi polemikę z ustalonym już stanem faktycznym i jest wymierzona w dokonaną przez sądy swobodną ocenę materiału dowodowego. Świadczą o tym choćby takie zwroty jak: „moim zdaniem od samego początku moja sprawa była prowadzona źle” czy „moim zdaniem nie są wiarygodne”. Podkreślenia bowiem wymaga, że skazany nie próbuje nawet wykazać zaistnienia żadnej z przesłanek, której wystąpienie jest niezbędne do

wznowienia postępowania.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]